



Στη μνήμη του μακαριστού Ποιμενάρχου μας κυρού Νικολάου
Του κ. Ανδρέου Ιωακείμ, Δ/ντου της Σχολής Β.Μ. της Ι.Μ. Φθιώτιδος

«Ποίοις εύφημιῶν στέμμασιν, ἀναδήσωμεν τὸν Ἱεράρχην»



Μικρόν καί οὐ θεωρεῖτέ με, καί πάλιν μικρόν καί ὤψεσθέ με, ὅτι ἐγὼ ὑπάγω πρὸς τὸν πατέρα... Ἰδοὺ ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐλήλυθεν, ἵνα σκορπισθῇτε ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια καὶ ἐμὲ μόνον ἀφῆτε· καὶ οὐκ εἰμὶ μόνος, ὅτι ὁ πατήρ μετ' ἐμοῦ ἐστί...

Σχεδὸν σαράντα ἡμέρες ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε που ὁ αἰμύνηστος μητροπολίτης Φθιώτιδος κυρὸς Νικόλαος ὁ Τήνιος, «μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν», ἀφήνοντας ἓνα μεγάλο κενὸ γιὰ τὴν τοπικὴ Ἐκκλησίᾳ καὶ τὴν Ὀρθοδοξία γενικότερα.

Ὅλεις αὐτές τες ἡμέρες «ἀπνέηναντο παρακληθῆναι αἱ ψυχαὶ ἡμῶν».

Μπροστὰ σ' αὐτὸ το γεγονός «τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀρπαγῆς τῆς ψυχῆς αὐτοῦ» στεκόμαστε με δέος, λύπη καὶ ἀπορία καὶ ἀναρωτιόμαστε «πῶς καὶ διατὶ τό περὶ αὐτὸν καὶ τό περὶ ἡμᾶς τοῦτο γέγονεν μυστήριον».

Στα ἀνθρώπινα αὐτὰ ἐρωτήματα ἀντηχοῦν ὡς ἀπάντηση οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ «ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται καὶ πᾶς ὁ ζῶν καὶ πιστεύων εἰς ἐμέ, οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα...».

Μελετώντας τὸν θάνατο καὶ προσδοκῶντας τὴν Ἀνάστασι, ἀναποδοῦμε στιγμές κατὰ τισ ὁποῖες συνοδοιπορήσαμε. Ἀπ' ἐκεῖνες που μπαίνουν στὴν καρδιά καὶ ἀποτυπώνονται μὲ ἀνεξίτηλο μελάνι, σηματοδοτώντας «ἐς αἶ» τισ νεανικὲς ἀναμνήσεις καὶ τὰ προσωπικὰ βιώματα.

Ἀδυνατεῖ νὰ ἡσημονήσῃ κανεὶς τὸν ἀσάλευτο καὶ ἱεροπρεπὴ ἱεράρχη νὰ χοροστατεῖ στὶς ἀκολουθίες τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ, μελωδικός, βιβλικός, ἀκριβὴς στὴν τήρηση τῆς τάξης. Νὰ ἔχει μέσα του μὴ παιδικὴ χαρὰ, κάθε φορὰ που ἀκούγεται τὸ τρισάγιο τοῦ «Καθολοῦ». Νὰ ἀπαγγέλλει υποδειγματικὰ τὸ Ευαγγέλιο τῆς Ἀναστάσεως. Νὰ προΐσταται σὺν τῷ δοξαστικῷ τῶν ἀποστίχων τοῦ εσπερινοῦ τῆς Ἀποκαθάρσεως «Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς...». Νὰ διηγείται τὰ θαύματα τῆς Παναγίας καὶ νὰ δακρύζει σαν μικρὸ παιδί.

Ὅταν ἡ τοπικὴ ἐκκλησία προ εικοσαετίας περίπου «ἐζήτηε Κυρηνάιον», ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε ὡς ἡ Παναγία: «ἰδοὺ ὁ δοῦλος Κυρίου...» καὶ τὰ ἐπισκοπικὰ καὶ θεοτίμητα ἔργα του, ἥδη ἔχουν καταγραφῆ στὶς σελίδες τῆς αἰώνιας ζωῆς.

Στὴν ψυχὴ του υπήρχε ἀνυπέρβλητος πλοῦτος. Πάντα συγχωροῦσε, μακροθυμοῦσε, ευεργετοῦσε, ἀγαποῦσε καὶ στήριζε. Νηφάλιος καὶ «πανταχοῦ παρὼν» μας δίδασκε μὲ λόγους παρηγορητικούς καὶ μεσοῦς καρπῶν ἀγαθῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπέπνεαν σπουδαία παρακαταθήκη. Οἰκογένειες κοσμικὲς,

μόνο ἀπὸ τὰ κηρύγματά του, ἔγιναν εὐσυνείδητοι ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας μὲ μυστηριακὴ ζωὴ.

Τόλημψε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἀρχιερατικῆς του πορείας τὴν ἰδρυση τῆς Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς. Δὲν εἶναι πάντοτε αὐτονόητο ἡ εὐκόλο γιὰ ἓναν πνευματικὸ ἡγέτη νὰ τολμᾷ, νὰ υπερβαίνει τὰ ἐμπόδια καὶ τὶς ψυχώσεις τῶν περιστάσεων. Μας ἔκανε κοινωνοὺς τῶν οραμάτων καὶ τῶν ἐλπίδων του καὶ μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη, τὴν ὁποία μας ἔδειχνε, μας δίδασκε νὰ δοξάζουμε «ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μὴ καρδίᾳ» τὴν τρισήλιο Θεότητα.

Ἡ ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴν λειτουργικὴ ζωὴ καὶ τὴν βυζαντινὴ μουσικὴ, εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν τέλεση ἀνεπανάληπτων Λειτουργιῶν, «πειθόμενος τοῖς ῥήμασι» τῶν ἁγίων πατέρων. Σὲ μὴ Χριστουγεννιάτικη Θεία Λειτουργία ἀπήγγειλε τὸ «Κύριε Κύριε ἐπιβλέψον ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἴδε» σὲ πρῶτο ἦχο, ἀκολουθώντας τὸν ἦχο τοῦ «βήματος» καὶ ἔχοντας σὺν τὸν πρόσωπό του τὴν ἱκανοποίησιν καὶ τὴν χαρὰ τῆς Θείας Λατρείας. Στὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας, ὅταν πλησιάζαμε γιὰ εὐχή, μας εἶπε: «Μακάρι νὰ μὴ τελείωνε σήμερα αὐτὸ τὸ πανηγύρι. Πολλὲς φορὲς δὲν ἤξερα ἀν βρισκόμουν στὴ γῆ ἢ στὸν οὐρανό...».

Ἡ χρυσότευκτος σάλλιπξ σίγαξε. Θλιβόμαστε ἀλλὰ δὲν στενοχωροῦμαστε. Καυχόμαστε διότι γνωρίσαμε ἓνα μυστολήκτη καὶ μογροστόκο Δεσπότη, ὁ ὁποῖος μὲ πολλὴ σύνεση καὶ ἀγάπη, συγκατέβαινε σὲ κάθε ἀναζήτησι, προβληματισμὸ καὶ ἐπιθυμία μας φροντίζοντας γιὰ τὴν ἀπρόσκοπτη λειτουργία τῆς Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς. Αἰσθανόμεστε εὐγνώμονες, διότι ἐπέτρεψε ὁ Θεὸς καὶ ζήσαμε ἀπὸ κοντὰ τὴν ἀγιότητα, τὴν στοργή καὶ τὴν παιδαγωγία τοῦ μητροπολίτου Φθιώτιδος κυροῦ Νικολάου τοῦ Α'.

Σήμερα σὺν τῷ σέπτῳ μνήματι του, δίπλα στὴν καλοκάγαθη μητέρα του, μέσα στὴν ὁμορφὴ πρεμία τῆς φύσης καὶ στὴν δροσιά τῆς ἱερᾶς Μονῆς Δαμάστας, ἡ ἱλαρὴ φλόγα τοῦ κανδηλίου σὺν τῷ σέπτῳ μνήματι του, θὰ υπενθυμίζει «εἰς αἰῶνας αἰώνων» στοὺς εὐλαβεῖς προσκυνητὲς, ὅτι ἐδὼ ἀναπαύεται τὸ κοῖκόσωμα ἐνὸς ἀφιερωμένου ἐπισκόπου, ἐνὸς μοναχικοῦ πνευματικοῦ πατρός καὶ ἐνὸς ἀνυποκρίτου, ἀνεπανάληπτου καὶ ἀληθινοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.

Τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κυροῦ Νικολάου «εἴη ἡ μνήμη αἰώνια». Ἀμήν.

Ἀνδρέας Π. Ἰωακείμ
Ἀναδημοσίευση ἀπὸ τὴν ιστοσελίδα
τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος.

ΜΙΑ ΕΞΩΘΥΡΑ ΜΕ ΜΟΝΟΓΡΑΜΜΑ

Γράφει ὁ Παν. Γεωρ. Δημάκης, Ὑπεύθυνος Ἱστορικοῦ Ἀρχείου Δήμου Ἀμφικλείας Ἐλατείας
Email: pgdimakis@gmail.com

Οι Σιδεράδες τῆς Ἐλατείας, μὲ τὴν ἀνοδὸ τῶν ἀγροτικῶν εἰσοδημάτων, κυρίως ὀσπρίων, πραγματοποιοῦσαν καλὰ κέρδη καὶ ἀναβάθμιζαν, τὴν τεχνικὴ τους, μὲ νέες ιδέες, προσφέροντας στοὺς πελάτες τῶν, καινοτόμα σχέδια.

Λαμπρὸ δείγμα, εἰσαγωγῆς τέτοιων κατασκευῶν, πού μεγάλυναν, τὸ ὄνομα τοῦ ιδιοκτῆτη, ἐνθετὴ σὲ ξύλινη ἐμβληματικὴ ἐξωθύρα, σχηματίζοντας, μὲ σιδερένια λάμα, τὸ μονόγραμμα τοῦ ιδιοκτῆτη, ὡς εἶδος ἀπλοῦκου θυρεοῦ, ἢ οἰκόσημου ἐν προκειμένῳ, Δ.Λ.Μ, Μπερώτας, ιδιοκτῆτη τῆς οἰκίας, σὺν στριφογυριστὸ δρομάκι.

Ὁ μακάριος Δ. Λ. Μπερώτας, κατὰγονταν ἀπὸ τὶς παλαιές, ἐμβληματικὲς, οἰκογένειες τῆς Ἐλατείας, πού συνέβαλλαν, στὴν διοίκηση καὶ στὴν οικονομικὴ ἀνάπτυξή της.

Ὁ ἴδιος καλὸς ομιλητής, κομπός, ἦταν εὐστροφος, μὲ ἀπίστευτο ρεπερτόριο διηγήσεων, τοπικοῦ ἐνδιαφέροντος, μὲ κύκλο ὁμοτράπεζων, πού ἀπολάμβαναν, τὰ χερατά, τὶς διηγήσεις καὶ βέβαια τὰ ἐξοχα τοπικὰ μεζεδάκια, γιουβέτσι, χάρη τῶν ὁποίων, οἱ Δραχμαναῖοι δικαίως κέρδισαν, τὸ τίτλο "κοκορετσαδες", στὴν ταβέρνα τοῦ Δρίβα, τοῦ Πέτρου Κατσούλα, τοῦ Δερμάνη, ἀλλὰ καὶ συνέταιρος, μὲ τὸν Πέτρο καὶ Παναγιώτη Ἀγγελή, στὴν Ἡλεκτρικὴ ἐταιρεία Ἐλατείας, πού εἶχε ἀναλάβει καὶ τὴν ηλεκτροδότηση.

Πρόκειται γιὰ ἀξιόλογο δείγμα λαϊκῆς, πρωτογενούς, διακοσμητικῆς τεχνικῆς, ἴσως τὸ πρῶτο πού καταγράφεται, ὑπὸ τὶς προαναφερθεῖσες προϋποθέσεις καὶ συνθήκες καὶ εἶμαι εὐτυχής, πού το παρουσιάζω, μὲ τὴν ἀτελὴ περιγραφή τῆς παρέας τοῦ Μπερώτα, πού ἦταν εὐθυμὴ, ἀλλὰ καὶ δημιουργικὴ καὶ μετείχε σ' ὅλες, τὶς πολλαπλὲς ἐκδηλώσεις, τῆς Ἐλατείας τοῦ Μεσοπολέμου. Φωτὸ 2-3.

Ὁ τεχνίτης, σὺν τὸν ὁποῖον μπορεῖ νὰ ἀποδοθῇ, μὲ ἀσφάλεια, ἦταν ὁ σιδηρουργὸς Γιάννης Κομνάς, ἐκ τῶν ἱδρυτῶν τοῦ Συλλόγου Τεχνιτῶν ἘΛΑΤΕΙΑΣ, ὁ ὁποῖος διατηροῦσε τὸ ἐργαστήριό του, σὺν τῷ σοκάκι αὐτό.

Ἡ κατασκευὴ αὐτὴ, ἐξώπορτα καὶ μονόγραμμα, ἐπὶ τοῦ παρόντος, βρίσκεται σὲ καλὰ χεῖρα. Εὐτυχώς.

